

*N:o 126.**Af Herr J. Jonasson i Rassebygd: Om åläggande för vissa embets- och tjänstemän att erlägga särskild bevilning.*

Då det kommit derhän att statens inkomster icke förslå till dess utgifter, anser jag tiden vara inne att åtgärder vidtagas som rätta detta missförhållande och att dessa åtgärder böra ske från det håll, der orsaken till missförhållandet uppkommit.

Det är oss alla bekant att orsaken dertill att statskassan kommit i denna olyckliga ställning hufvudsakligen är att finna i den förhöjning af statens tjänstemäns löner, som under de senare åren vidtagits. Att dessa löneförhöjningar tillkommit genom konstlade medel af tillfälligt uppgående lefnadskostnader veta vi alla, och att dessa löner regleringar genomdrifvits med en oerhörd iver och raskhet från Regeringens sida, som i andra ärenden saknar motstycke.

Att de skäl som anförts för höjande af statens tjänstemäns löner varit mindre välbetänkta torde nu vara tydligt, då, som man vet, lefnadskostnaderna nu äro billigare än någonsin. Följden af detta inträffade förhållande är den att tjänstemannen för sin lön, som beräknades efter den dyra tiden, nu kan för vida mindre än 80 % deraf erhålla sina lefnadsförnödenheter samt således årligen bespara minst 20 % af sina löneförmåner. Då rikedomerna mer och mer samlas i tjänstemännens händer under det jordbruket och dess binärningar aftyna under bördan af alla sina onera och under kampen mot de konjunkturer, som den enskilde jordegaren eller industriidkaren icke kan afböja, och då Kongl. Maj:ts nådiga proposition om statsverkets tillstånd och behof innehåller framställning till Riksdagen om förhöjd beskattning dels i form af 50 % tillägg till allmänna bevilningen och dels ökad tull å tobak, så har detta gifvit mig anledning att uttänka någon uppfinning, som kan upphjelpa statskassan på samma gång den befrämjar rättvisa mellan landets medborgare i bördan af skattebidrag. Tanken härvid har kommit att fästa sig vid det kända förhållandet, att tjänstemannen erhåller sin lön oaf-

kortad, huru än fattigdomen tilltager bland landets öfriga innebyggare, hvilka till sagde aflöning lemna sammanskott. Då så är, och då fråga att statsbristen i den stat till inkomster och utgifter, som nu föreligger till Riksdagens pröfning, antagligen kommer att uppgå till vida större belopp än det af Kongl. Maj:t beräknade, vågar jag för ökande af statens inkomster och på det att beskattning bör ske der förmåga finnes att sådan bära, föreslå,

att Riksdagen måtte besluta att sålänge statens inkomster fordra att tilläggsbevillning skall utgå, statens tjänsteman, som blifvit å ny aflöningsstat efter den senaste löneregleringen uppförd eller åtnjuter 20 % löneförhöjning som dyrtidstillägg samt den som erhållit pension efter nya löneregleringen, må åläggas att, utom erläggande af bevillning och tilläggsbevillning, till staten utgifva särskild bevillningsavgift motsvarande 10 % af sin lön eller pension.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1880.

J. Jonsson,

från Kronobergs län.

N:o 127.

Af Herr P. G. Sandberg: Om ändringar i bankoreglementet.

Redan vid sistlidne riksdag underskref undertecknad m. fl. en motion, gående bland annat ut på en ändring af bankoreglementets 32 §, 6 mom. Motiven till ändringsförslaget återfinnas, dels uti bemålde inom Andra Kammaren väckta motion, n:o 44, dels ännu utförligare uti en vid Banko-Utskottets utlåtande N:o 13, sid. 8 à 9, bifogad reservation och torde med hänvisning härtill ett återupprepande af skälen vara här öfverflödigt.

Banko-Utskottet, som icke bestridde rättigheten af hvad som för ändringsförslaget vid sistlidne riksdag androgs, ansåg sig likväl förhindrad att formulera